

Correbous i violències masclistes

«Ja és hora d'analitzar el significat de les tradicions taurines des del feminisme, una assignatura encara pendent»

Després de l'aprovació de la proposta de resolució presentada pels Comuns el passat setembre al Parlament, i que Santpedor decidís en una consulta popular posar fi a la celebració de les vaquetes durant la seva festa major, el debat actual sobre l'abolició dels correbous a Catalunya no s'atura. I no tan sols no s'atura, sinó que comença una anàlisi més profunda i des de totes les perspectives sobre aquesta xacra tan arrelada als Països Catalans. Ja és hora d'analitzar el significat de les tradicions taurines des del feminisme, una assignatura encara pendent.

La celebració del correbou presenta matisos singularitzadors a cada localitat on hi ha arrelament tradicional. No obstant això, el conjunt de les festes taurines celebrades arreu de la península Ibèrica (i més enllà d'aquesta) estan regides per una uniformitat simbòlica i ritual, en la qual destaca la idealització del brau que esdevé símbol de gran força genèsica i masculinitat hiperdotada.

Els relats mitològics grecoromans es refereixen al toro com a un ésser sexualment poderós, com a màxim exponent simbòlic de la masculinitat; són molts els mites en què els déus es transformen en toro per a seduir a una dona: Zeus per seduir a la bella Europa, el toro de Posidó que embogeix a Pasífae, l'esposa del rei Minos de Creta, etc. I finalment Teseu, l'hereu atenès que aconsegueix matar al Minotaure com a gesta popular, davant la valentia del qual sucumbeix la filla del rei del poble enemic? En un treball extraordinari de l'antropòleg manresà Jofre Padullés i Plata, l'obra «Festes amb bous. Recorregut pel nostre patrimoni cultural a través del Corre de Bou de Cardona», s'analitza amb rigorositat els elements simbòlics del corre de bou més antic de Catalunya. Segons Padullés aquestes celebracions no són simples vulgaritats desestructurades, la mirada de l'antropòleg permet copsar una clara relació entre la simbologia taurina i qüestions clau de la nostra cultura patriarcal.

Sovint, l'imaginari popular ha atribuït al brau trets sobrenaturals, un caràcter fer i bel-ligerant, així com una força extraordinària que, en realitat, no té. El risc d'encarar el brau atrau a molts mascles en període de joventut. No tan sols per la tendència dels joves a transgredir les normes socialment establertes, sinó com a ritual iniciàtic a una nova fase d'una suposada masculinitat adulta que la figura del toro representa de forma simbòlica: una aparatosa aparença, superdotació física i genital, impulsivitat, força, brutalitat, etc. Quan l'home (o noi) s'encara amb la suposada bèstia, el bou esdevé a l'hora objecte de sacralització i martiri (el mite de l'heroi popular que dona mort a la bèstia).

Malgrat tota aquesta simbologia basada en mites i pseudociència, en realitat, si haguéssim de tornar als bous tot el que han fet per nosaltres (per a la humanitat) no podríem pagar mai aquest deute, ja que, altrament, des de l'antiguitat, els bous han representat les divinitats protectores de l'agricultura. Els egipcis consideraven el Bou Apis el protector de les collites i la fertilitat, ja que el bou és un animal noble el qual ha estat explotat fins a morir per treballar la terra i fertilitza-la. La seva aportació de riquesa a la civilització ha estat extraordinària.